

[Bernhard Baunsgaard]

Der er i forbindelse med forslaget en del spørgsmål og problemer, vi godt vil have nøjere belyst, men det kan vi jo nå i udvalget.

Bollmann (CD):

Jeg skal blot bekræfte, at forslaget er et led i majforliget, og at vi selvfølgelig kan støtte forslaget.

Arne Bjerregaard (KrF):

Som den forrige ordfører sagde, er dette forslag jo et led i majforliget, og derfor går vi selvfølgelig ind for det. Jeg må dog sige, at hvis man helt skulle afskaffe fondene og mulighederne for at udnytte dem i de lokale områder, så er jeg, formedelst at jeg bor i Nordjylland, lidt betænkelig, da vi har de største beløb i dette område. På den anden side må vi nok sige, at det er uhensigtsmæssigt med fonde her og dér. På den baggrund er vi selvfølgelig positive over for forslaget, men at gå videre, som man fra fremskridtspartiets side vil, er vi ikke modne til for øjeblikket.

Flygaard (DR):

Retsforbundet er positivt indstillet over for den del af forslaget, der drejer sig om en afvikling af de kommunale fonde og en standsnings af tilvæksten til de amtskommunale fonde.

Med hensyn til, hvordan fordelingen af de midler, der er i fondene, skal finde sted, og hvorledes frigørelsesafgiften skal fordeles, har vi ikke taget stilling. Dér er vi mere åbne, og dér vil vi gerne følge arbejdet i udvalget og på et senere tidspunkt træffe afgørelsen.

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Jeg vil gerne takke for den endnu bredere tilslutning til dette lovforslag. Der er ikke faldet nogen bemærkninger, som nødvendiggør en kommentar fra min side.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Enggaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Fradrag for udgifter til bistand i skattesager).

[Af Anders Poulsen (V) m. fl.]

(Lovforslag nr. L 55. Fremsat 31/10 80).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Jeg betragter det foreliggende lovforslag som en fortsættelse af det beslutningsforslag, venstre fremsatte i forrige folketingssamling, om fradrag i den skattepligtige indkomst for udgifter til varetagelse af den enkelte borgers rettigheder og pligter over for det offentlige, som det hed.

Under førstebehandlingen af dette forslag gjorde jeg rede for mit synspunkt på spørgsmålet om fradragsret for udgifter til advokat- og revisorbistand i skattesager. Jeg henviste bl. a. til, at adgangen til offentlig retshjælp og til at få fri proces i nogen grad råder bod på det problem, venstres forslag tilsigtede at løse, og at der ikke ved de seneste ændringer i reglerne herom er sket en forhøjelse af indtægtsgrænser m.v., således at der derigennem er sket en vis yderligere nedbringelse af borgernes omkostninger, bl. a. i forbindelse med sager mod det offentlige.

Hvis man finder, at omkostningerne ved at føre skattesager fortsat er for høje og derfor bør søges nedbragt, bør det ske ved en yderligere forbedring af reglerne om offentlig retshjælp og fri proces og ikke ved at indrømme skattemæssige fradrag. For det første fordi sådanne regler komplicerer vores skattesystem, hvor det tværtimod er forenklinger, der er behov for, og for det andet fordi nye fradragsordninger, herunder en fradragsret som den, venstre har foreslået her, typisk vil give de største fordele til personer med høje indkomster. I den forbindelse vil jeg i øvrigt

[Ministeren for skatter og afgifter]

gerne henvise til, at der hverken i Sverige eller i Norge er fradragsret for advokatudgifter m.v. i forbindelse med skattesager.

Som det fremgår af det, jeg har sagt her, kan regeringen ikke gå ind for det foreliggende lovforslag.

Erenbjerg (S):

Socialdemokratiet kan ikke støtte det foreliggende forslag om fradrag for udgifter til advokatbistand i forbindelse med skattesager. Vi er i den socialdemokratiske folketingsgruppe af den opfattelse, at det ikke er flere, men færre fradrag, der er behov for på selvangivelsen. Det er nok muligt, at vores skattelovgivning er kompliceret på nogle områder. Det er også muligt, at den er så kompliceret, at det i visse situationer kan være nødvendigt at benytte sagkyndig bistand fra advokater og revisorer, men fradrag for disse udgifter gør ikke skattelovgivningen mindre kompliceret. Vi tager afstand fra forslaget, fordi fradrag i indkomsten også har nogle fordelingsmæssige skævheder indbygget, der ved at fradragene får størst værdi for de største indtægter. Socialdemokratiet kan altså ikke støtte det foreliggende lovforslag.

Hagen Hagensen (KF):

Det konservative folkeparti kan støtte det fremsatte lovforslag. Der er ikke spor tvivl om, at der er behov for, at man får adgang til, som man har haft det før, at fradrage de udgifter, man har haft til bistand i skattesager.

Da forslaget i en noget anden skikkelse var til første behandling i sidste folketings-samling, udtalte skatteministeren – Folketingsstidende 1979–80, 2. samling, sp. 9727:

»Det er rigtigt, at der foreligger et problem i forbindelse med størrelsen af de udgifter til advokater og revisorer, som det kan være nødvendigt for borgerne at afholde i forbindelse med sager mod det offentlige.«

Dér henviste ministeren, som han har gjort det i dag, til, at der findes regler om, at man kan få fri proces, og at der er retshjælp, og hvad ved jeg, men det er blot ikke det, der er problemet. Der kan være tale om en princip-sag, og langt om længe, som det jo har vist sig ved de domsafgørelser, der har været, får man medhold og får ændret en langvarig praksis, der altså har vist sig ikke at have

den fornødne baggrund. Derfor er det helt naturligt, at man kan fradrage de udgifter, der er forbundet dermed.

Nu vil nogle sige: ja men vinder man sagen, så får man vel også tilkendt sagsomkostninger ved domstolene. Nu vel, sådan er det. Men man ved også, at de omkostninger langtfra dækker, hvad det koster at føre sagen. Før en skattesag fra de underliggende instanser kommer til de ordinære domstole, er der gået lang tid, hvor der har været behov for bistand, hvor sagen har været til drøftelse og behandling hos de skattelignende myndigheder og har været afgjort af landsskatteretten.

Ud fra disse synspunkter må jeg sige, at vi kan støtte forslaget, og vil endda sætte et spørgsmålstejn ved, om det overhovedet er nødvendigt at indføre en lovbestemmelse herom. Det har jo været sådan før, at man kunne trække disse udgifter fra, og det må man også kunne gøre, uden at vi i og for sig laver nogen lovhjemmel til det. Det er for mig at se klart afledt af bestemmelsen i stats-skattelovens § 6 om, hvad der er nødvendigt for at sikre, erhverve og vedligeholde indkomsten, og derfor må det også kunne bringes til fradrag. For mig at se er det altså noget, som man, hvis det overhovedet er nødvendigt, kan få en ligningsrådsafgørelse om: at sådan skal det være.

Alle de, der har forstand på disse ting, og det må vel i den forbindelse også siges at være statsskattedirektoratet, taler om, at det er noget, der vil være ønskværdigt, det er noget, man gerne ser, fordi det også vil gøre det lettere at have med skattesager at gøre.

Man kan yderligere sige, at hvis det bliver således, så vil der være en større ligestilling mellem lønmodtagere og andre skatteydere i den forbindelse, fordi lønmodtagerne herved får en klar adgang til at få fradrag for bistand i deres skattesager, også til hjælp med selvangivelsen, som jo efterhånden er blevet et problem for mange.

Vi tilsiger fuld støtte til forslaget, som venstre har fremsat det i denne omgang, fordi det har fået et klart afgrænset sigte og det vil være en god gerning at gennemføre det.

Thorndahl (FP):

Fremskridtspartiets folketingsgruppe kan støtte dette lovforslag fra venstre. Venstres

[Thorndahl]

generelle og principielle opfattelse er, som det fremgår af forslaget bemærkninger, at der bør være fradragsret for udgifter i alle arter af sager til varetagelse, som det hedder, af den enkelte borgers rettigheder og pligter over for det offentlige. Det er en meget klar holdning, som man ud fra en række synspunkter også kan opfatte som sympatisk. Til gengæld bliver man unægtelig noget forvirret, når man i venstres forslag til folketingsbeslutning, som er fremsat nogenlunde samtidigt hermed, om større lokal selvbestemmelsesret over det offentliges serviceniveau kan læse, at venstre helt generelt vil have indført en depositumsordning for klager over myndighedsafgørelser, åbenbart i den klare hensigt at stoppe eller i hvert fald bremse vore medborgeres lovlige anvendelse af den klage- og indsigelsesadgang, der er i de forskellige love.

Som det også fremgår af lovforslagets relativt fyldige bemærkninger, har vi helt frem til skatteåret 1967-68 haft fradragsret for udgifter til bistand ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst samt til bistand under skattesager, en praksis, som åbenbart uden egentlig juridisk hjemmel administrativt er blevet elimineret fra og med skatteåret 1968-69.

Vi har nu hørt den konservative ordfører tilsige dette lovforslag sin støtte og også motivere støtten, og det er derfor naturligt at spørge sig selv, hvad den konservative skatte- og afgiftsminister i 1968, i 1969, i 1970 og i 1971 gjorde ved denne åbenbart efter de konservatives opfattelse helt klare urimelighed, som ministeren uden videre kunne rette. Det var blot en administrativ beslutning. Svaret er vel, at den konservative minister intet gjorde ved disse lejligheder.

Det samme spørgsmål kunne man med samme rimelige begrundelse stille partiet venstre: hvad gjorde partiet venstres skatte- og afgiftsminister ved denne efter venstres opfattelse – det fremgår jo også af den offentlige debat – helt grove urimelighed? Det kunne venstres Anders Andersen jo have klaret med et pennestrog. Er svaret ikke, at daværende skatte- og afgiftsminister Anders Andersen absolut intet gjorde ved denne sag, som han jo havde så rig lejlighed til at korrigere både i 1974 og i 1978-79?

Det karakteristiske ved denne sag er, at denne set med skatteyderøjne ret dramatiske ændring af ligningslovens administration fra

1968-69 er gennemført uden lovgrundlag, i hvert fald uden åbenbart lovgrundlag, også efter ombudsmandens opfattelse, og rent administrativt. Det er der noget karakteristisk ved, i hvert fald efter min opfattelse, for på denne måde vrider og vender centraladministrationen i en lang række tilfælde de love, folkettingen vedtager, og de intentioner, folkettingen har haft, i nogle tilfælde til ukendelighed. I kraft af de meget svage politikere, dette land i en meget lang årrække har måttet leve med, lader vore politiske ledere den offentlige administration udhule folkestyret, og denne sag er desværre blot et enkelt eksempel blandt så mange andre.

Fremskridtspartiet kan støtte forslaget, selv om det ikke medvirker – det er vi da klar over – til en administrativ forenkling, som vi af andre grunde også ønsker. Vi kan medvirke til det ud fra den opfattelse, at forslaget vil kunne bevirke en reduktion af skattemyndighedernes håndtering af skattelovgivningen, også den intimidering, der i en række tilfælde rent faktisk foregår over for specielt de svagest stillede af vore skatteydere, og den anvendelse af magt, som foreligger i den forbindelse.

Der har i B.T. været omtalt en sag med ret rystende udgang her i slutningen af november måned 1980. Det er ikke, fordi jeg skal kommentere den særlig meget, men man kan efter min opfattelse ikke udelukke, at moderen til det unge menneske, som kom så galt af sted, kan have ret i, at det var skattemyndighederne, der satte prikken over i'et.

Jeg har også mærket mig, at skattedirektør Hans Westerberg til B.T. den 27. november 1980 har sagt: vi kan knække folk med nerver. Det er jeg helt enig i. Det gør man også. Man kan også spørge sig selv, om det er det, socialdemokratiet forstår ved tryghed – det er jo et af partiets slagord – det kunne jo også være det, det lægger indholdsmæssigt i ordet tryghed. I denne forbindelse betyder det efter mit skøn en klapjagt på vore dårligst og svagest stillede medborgere, og det, fremskridtspartiet forstår ved tryghed i samfundet, er det modsatte. Man skal specielt tage hensyn til vore svagest stillede. Dette forslag, sådan ser vi det, vil være et skridt i denne efter vores opfattelse rigtige retning, og derfor kan vi støtte det.

Rahbæk Møller (SF):

[Rahbæk Møller]

Det er nu tredje gang i år, vi har denne debat på hr. Anders Poulsens foranledning. Første gang var i forbindelse med beslutningsforslaget i foråret. Anden gang var i forbindelse med forespørgselsdebatten. Og nu vil hr. Anders Poulsen altså have, at vi skal gentage de samme argumenter én gang til. Det kan vi ikke tjene hr. Anders Poulsen i. Vi afviser forslaget med henvisning til de bemærkninger, jeg kom med ved de to nævnte tidligere lejligheder.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Som jeg tidligere har sagt ved behandlingen af dette spørgsmål, er det radikale venstre modstander af at indføre nye fradrag i indkomstbeskatningen. Det er i dag sådan, at over 30 pct. set i forhold til den skattepligtige indkomst overhovedet ikke beskattes. Det medfører, at skatteprocenterne må sættes kraftigt i vejret, og det medfører en dræbende progression i beskatningen af mellemindkomsterne. Og forværre denne situation ved at indføre nye fradrag kan vi ikke.

Det har været nævnt heroppefra, og jeg vil gerne gentage det, at der er ingen grund til at give dem, der bedst kan klare en udgift, det største tilskud til at klare den, i sammenligning med de små indkomster. Det går altså ikke med den slags.

Men selve problemet er der: er det en rimelig situation, vi har i dag? Der kan jeg lige så klart svare, at med det gældende skattesystem er det urimeligt, at man ikke på en eller anden måde får støtte, når man føler, at det er nødvendigt at anlægge sag ved domstolene. Det kan jo gøres på andre måder. Det kunne f. eks. gøres i form af tilskud, lige stort til den store og den lille indkomstskatteyder. Får vi ikke snart gjort – dér kan venstre hjælpe med – noget alvorligt ved vores skattesystem, så er det nødvendigt at indføre lettelser på denne eller på andre måder. Det har også været nævnt, at vi kunne lette adgangen til fri proces.

Vi vil gerne kigge på dette igen i udvalget, men jeg kan ikke tjene venstre med at gennemføre et lovforslag, der vil virke endnu mere ødelæggende på en rimelig beskatning i Danmark end de allerede bestående regler.

(Kort bemærkning).

Hagen Hagensen (KF):

Det, der får mig til at bede om en kort bemærkning, er, at nu skal vi igen høre, at den, der har den største indkomst, også får den største fordel ved at kunne fradrage nogle udgifter, hvorimod den, der har en mindre indkomst, stilles ringere, mener man. Tror man da ikke, at den, der har en almindelig indkomst, også en mellemindkomst, føler trykket ved en udgift ved at føre sin sag lige så meget som den, der måske har noget mere i indkomst? Tror man overhovedet, at de sager, som egentlig burde føres, bliver fort, hvis man ikke har en fradragsret for de udgifter, der er derved? Derfor er det forkert at blive ved med at tale om disse ting. Vi har et skattesystem – om man kan lide det eller ej, vi har det – og så må man give de fradrag, der er rimelige.

Bemærkningen går både på, hvad hr. Bernhard Baunsgaard nys sagde, og på, hvad ministeren sagde i sin tale her i dag.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Spørgsmålet var, om jeg ikke troede, at det var lige så tyngende for en lille indkomst at skulle føre en sag som for en stor. Nej, jeg tror, det er mere tyngende for en lille indkomst. Skulle der derfor være nogen som helst retfærdighed i et forslag om fradragsret, så skulle det være en omvendt fradragsret, sådan at den lille indkomst fik 70 pct. godtgjort og den store indkomst fik 40 pct. godtgjort. Men jeg har aldrig hørt de konservative være inde på den betragtning.

Jeg vil gerne lige illustrere det med, at hvis man har et fradrag på 100 kr., så har den store indkomst kun 30 kr. at skulle udrede, og det klarer han i løbet af $\frac{1}{3}$ time med den timeløn, han må have for at ende med den marginalbeskatning. Skatteyderen med den lille indkomst, der har de samme udgifter og fradrag på 100 kr., skal bruge 2 timer til at skaffe resten. Det er urimeligt. Vi kan ikke gå ind for det.

Det næste spørgsmål drejede sig om, hvorvidt jeg dog ikke syntes, man var nødt til at gøre noget. Hvis hr. Hagen Hagensen havde hørt efter, ville han vide, at jeg sagde: lykkes det ikke for et flertal – de konservative har stillet sig helt udenfor nu, men dér kunne venstre hjælpe meget med – lykkes det os ikke at få gennemført ændringer i det gæl-

[Bernhard Baunsgaard]

dende skattesystem, så må vi gøre noget, og dér foreslog jeg, at vi dog i det mindste kunne samles om, at de skulle have lige meget i støtte til at føre deres sager, den store og den lille indkomst.

(Kort bemærkning).

Hagen Hagensen (KF):

Mit parti har aldeles ikke sat sig udenfor og vil gerne være med til at reformere vores skattesystem efter de regler, som vi nu synes skal gælde. Så kan vi jo se, om vi kan mødes. Hr. Bernhard Baunsgaard og jeg kan sagtens blive enige om, at hvis vi fører proportionalskatten til tops, så får alle lige store fradrag, og så behøver vi ikke føre disse droftelser længere. Det var en god ting, hvis det kom til at være sådan.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Desværre er det aldrig lykkedes for de konservative at forklare noget om, hvad det er for reformer, der kan gennemføres på deres betingelser. Der er en hel række ting, vi kan bevare, der er oven i købet noget, vi kan forværre ved de konservative betingelser, men reformer – nej.

Må jeg sige til det sidste om, at de konservative ikke har sat sig udenfor: ja men de konservative – hvis ikke jeg husker galt, var det netop hr. Hagen Hagensen – bebrejdede forleden venstre dette partis initiativ og var meget forargede på regeringen, fordi man efter venstres ønske havde nedsat et udvalg til at undersøge, hvordan vi kommer ud af det her. Vi er nødt til at gøre noget. Vi kan ikke fortsætte med de konservative principper; det er helt og totalt odelæggende.

Hvis vi ikke hurtigt får gennemført noget, er vi nødt til at indføre den krolle, at vi giver støtte. Men jeg understreger, at det i hvert fald må være lige støtte, da vi jo ikke kan enes om, at den lille, der trænger mest, skal have mest støtte.

Bollmann (CD):

Jeg vil gerne på CDs vegne sige, at vi i princippet er enige med venstre i forslaget om at give fradrag for udgifter, som den skattepligtige afholder til bistand i skattesager. Jeg er også enig i den opfattelse, at den

manglende fradragsret kan afholde folk – og i virkeligheden har afholdt mange – fra at føre en klagesag. Jeg er også enig i et andet argument, nemlig at der er tale om en administrativ lettelse, når man undgår at skønne mellem en erhvervsdrivendes fradragsberettigede del og ikke-fradragsberettigede del af sådanne udgifter.

Jeg er alligevel nødt til at tage et vist forbehold, og det hænger sammen med, at vi er deltagere i et økonomisk forlig, der varer til udgangen af 1981. Det er for mig uklart, hvilke provenumæssige konsekvenser forslaget her vil kunne få for 1981, men det kan forslagsstillerne måske oplyse mig om.

Wilhelm (VS):

Når den danske skattelovgivning er så kompliceret, at der med større eller mindre grund føres en lang række sager, skyldes det i alt væsentligt de fradragsmuligheder og de afskrivningsmuligheder og de præmierede opsparingsmuligheder og henlæggelsesmuligheder, og jeg ved ikke hvad, som lige præcis de 3 partier, der i dag har anbefalet hr. Anders Poulsens forslag, er mestre i at komme rendende med ved enhver given lejlighed.

Hvis jeg har forstået dette lovforslag rigtigt, skal det altså også være fradragsberettiget at kore skattesager i én uendelighed med en mikroskopisk chance for at vinde dem, og hvor resultatet bliver, at man ikke vinder, men har gjort et hæderligt forsøg på at flytte nogle milepæle og få statueret nogle nye fiduser. Det skal også være præmieret efter dette forslag. Det er klart, at det kan vi ikke gå med til.

Der er en lille ting i forslaget, som man godt kan argumentere for ud fra et rimelighedshensyn. Man gør opmærksom på, at sådan som forholdene er nu, kan det medføre et reelt tab at føre en sag, selv om denne vindes. Det er klart, at det er et helt urimeligt resultat, men det er en lille biting, som nævnes her. Det er desværre ikke spor specielt for skattesager. Det gælder for retssager i al almindelighed, at folk meget vel kan få endda betydelige tab, selv om de får ret. Jeg tror, det var hr. Hagen Hagensen, der heroppefra sagde, at så fik man jo tilkendt sagsomkostningerne, men de beløb dækker rent faktisk ikke. Man kan godt i mange tilfælde

[Wihjelm]

have reelle udgifter for at få sin ret efter loven.

Men der er jo masser af andre områder, hvor det er betydelig mere grelt end her. Må jeg bare nævne den for nylig afsluttede sag, hvor en kunstner i Århus vandt sin sag – eller rettere: de, der havde rejst den, slagterierne, tabte deres sag – og hvor han ikke desto mindre blev ikendt sagsomkostninger på 40.000 kr.

Det er altså ikke noget specielt for disse skattesager, men jeg vil godt sige, at det faktisk anfægter os, at folk kan komme i den situation, at for overhovedet at få den ret, de har efter loven, skal det koste dem en masse penge. Det er ikke noget specielt her. Skal det ordnes, skal det ordnes på en anden vis, og det synes jeg skatteministeren var inde på. På dette begrænsede område kan vi være enige med ham, men det gælder altså langt mere generelt.

Forslagsstillerne refererer til ombudsmanden. Det, ombudsmanden kritiserer, er, at de nugældende regler er gennemført rent administrativt. Det mener jeg forslagsstillerne faktisk klarer for os, og det vil jeg da gerne takke dem for. Når dette forslag kommer til afstemning og bliver afvist herinde, så er det også en slags lovgivning, og så er det lovgrundlag klarer. På denne indirekte lovgivningsmåde er dette problem, når vi når så langt, altså til tredje behandling, afklaret. Så står ombudsmandens kritik af den administrative afgørelse ikke længere. Så er det salen her, der har afgjort det. Det vil jeg godt takke hr. Anders Poulsen for.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg er da enig i, at problemet har et videre omfang end netop det, der er omhandlet i lovforslaget, men på trods af dette mener jeg da, det er rimeligt, at vi tager fat på dette område. Vi mener, at princippet er rigtigt. Det kan ikke være meningen, at den enkelte borger i samfundet skal betale store beløb for at få sin ret eller for at få gjort den uret god igen, som det offentlige har udsat ham for. Det kan ikke være meningen, hverken i skattesager eller i andre sager.

Dog må vi sige, at en godtgørelse måske var mere rimelig end et fradrag, som hr. Bernhard Baunsgaard også var inde på. I grunden burde vi yde borgeren fuld godtgø-

relse for de tab, han har lidt ved at føre en sag mod det offentlige, som har behandlet ham forkert efter de love, som det offentlige selv har vedtaget.

Vi kan opremse en masse sager. Jeg har haft det inde på nærmeste hold i forbindelse med en afgørelse vedrørende en frigørelsesafgift, som var helt hen i vejret, men hvor vedkommende alligevel måtte betale 10.000 kr. til advokatbistand for at få sin ret – en ret, som en almindelig lægmand syntes han skulle have haft uden at føre nogen som helst proces imod det offentlige. Sådan er der en masse sager.

Hvis det var sådan, at man fik en godtgørelse i de tilfælde, hvor man får ret – ikke i alle tilfælde, det mener vi ikke er rimeligt, men i de tilfælde, hvor man får ret – så tror jeg, der blev færre af den slags sager. Så ville man nok blive mere omhyggelig med at pålægge borgerne noget, som man ikke er helt sikker på er i overensstemmelse med den gældende lovgivning.

Jeg må selvfølgelig sige ligesom CD, at vi har jo indgået et økonomisk forlig; alt koster jo penge, og det her koster også penge. Man kan så diskutere, hvor meget dette eventuelt, selv om det gælder for indkomster i året 1981, vil berøre forliget. Kun i begrænset omfang i al fald. På den anden side tror jeg nok, skatteministeren også på dette område skulle være at få i tale, selv om han hidtil har afvist det, for jeg tror nu ikke, skatteministeren er uvidende om, at det mange gange forekommer den almindelige borger særdeles urimeligt, den måde, vi behandler borgerne på med hensyn til godtgørelse af udgifter til advokatbistand m.v.

Kan man ikke få gennemført en godtgørelsesordning, kan man selvfølgelig bruge fradragsretten. Man kan selvfølgelig begynde fra den anden ende af – i stedet for den ende, som hr. Bernhard Baunsgaard begynder fra. Det er altså en udgift for borgeren, og det vil altså sige, at den store indkomst skal tjene 200 kr. mere for at få betalt f. eks. 50 kr., medens den lille indkomst kan nøjes med at tjene 90 kr. mere for at få betalt de 50 kr. Hvis man så begynder at give et fradrag, vil det første selvfølgelig opveje det sidste, og så bliver det sådan set fifty-fifty. I det tilfælde, hvor man ingen godtgørelse får, er det da givet, at hvis man skal opretholde den samme forbrugsmulighed og nu får på-

[Arne Bjerregaard]

lagt en ekstra udgift, så skal den store indkomst tjene betydelig mere for at få dette betalt; end den lille indkomst skal gøre. Sådan er det nu engang.

Dette være ikke sagt, fordi jeg mener, det er den rette måde. Jeg mener stadig væk, en godtgørelse til dem, der vinder en sag, må være det rimeligste. Jeg håber, at forslagsstillerne er enige i, at det er det, vi må arbejde frem imod. Hvis forslagsstillerne er det, er vi villige til at arbejde videre med det foreliggende forslag.

Flygaard (DR):

Retsforbundet ser positivt på det foreliggende forslag til lov om ændring af ligningsloven og vil gerne indledningsvis gøre den bemærkning, at vi synes nok, det er rimeligt, hvis man først og fremmest betragter det foreliggende forslag som et forslag om at skaffe en større grad af retssikkerhed, at skaffe en større grad af betryggelse. Vi beklager for så vidt, at det i højere grad under den debat, der allerede har været, er blevet et spørgsmål om, om man nu skal yde en godtgørelse eller der skal indrømmes fradrag. For os er det centrale i dette tilfælde helt oplagt spørgsmålet om at skabe en større grad af retssikkerhed og skabe en større grad af tryghed hos skatteyderne.

Hvis man anvender princippet om at indrømme fradrag, skal man immervæk huske på, at fradraget aldrig vil være af en sådan størrelse, at man får noget overskud af at have gennemført en sådan sag. Man kommer selv til at bidrage med et beløb af en større eller mindre størrelse. Hvis man anvender godtgørelsesprincippet, kan man måske også rejse spørgsmålet, om der i alle tilfælde bør indrømmes en godtgørelse.

Det må være helt oplagt, at hvor skatteyderen har ret, er hensynet til skatteyderen størst, og hvis man giver ham en fradragsmulighed, får han sådan set kun delvis kompensation i forbindelse med sit forsøg på at opnå den ret, han har i henhold til loven.

Vi vil gerne pege på, at hvis der skal skabes retssikkerhed, må det også være rimeligt at tilgodese den gruppe af skatteydere, som faktisk står i en usikker stilling, således at man ikke kan beskyldte de pågældende for at være kværlanter. De føler sig bare usikre over for, om loven nu er sket fyldest. Derfor

synes vi faktisk, at det samme hensyn kan gøres gældende over for den gruppe af personer.

Tilbage bliver spørgsmålet om kværlanterne. Kværlanterne vil nok under alle omstændigheder anlægge sager, uanset om de kan trække udgifterne fra eller om de kan få godtgørelse. Det er muligt, at de bliver tilskyndet en lille smule mere til det.

Jeg vil gerne i relation til det, ministeren siger om lovforslaget, pege på, at hvis det var en vej at overveje en større grad af ret til fri proces eller noget lignende for at sikre retssikkerheden, så er det også en vej, som retsforbundet er åben over for og vil stille sig meget positivt over for.

Vi har svært ved at se, at dette forslag får de store provenumæssige konsekvenser.

Vi kan tilslutte os de betragtninger, som ordføreren fra venstresocialisterne kom med, at der nok er en række lignende problemer på andre områder, men lad os så også se på disse spørgsmål ved en anden lejlighed. Hvis vi altid forlanger det hele, får vi tit og ofte intet. Lad os prøve her at gå de små skridts vej.

Anders Poulsen (V):

Jeg vil gerne takke de ordførere, der har været positive over for det fremsatte lovforslag. Så vidt jeg kan tælle sammen, er der her et flertal, der har udtalt sig principielt positivt om dette forslag. Der er en lang række forskellige ting, der skal drøftes i udvalget, og som må indebære, at vi kan få en interessant udvalgsbehandling af dette lovforslag.

Jeg kommer til at sige, at først og fremmest er motiverne, der ligger til grund for det fremsatte lovforslag, naturligvis retssikkerhedssynspunkter. En af de mest fundamentale betingelser for, at borgerne kan føle, at retfærdigheden tilstræbes opnået i skattesystemet, er, at det ikke er økonomisk stærkt belastende at få prøvet skatteansættelsen ved en højere instans. Fradragsret for sagsomkostninger vil økonomisk gøre det langt mere overkommeligt for borgerne at føre skattesager.

Ombudsmanden har, som det er nævnt i bemærkningerne til lovforslaget, også fundet, at det var tvivlsomt, om der var lov hjemmel for den administrative afgørelse, som med-

[Anders Poulsen]

førte, at fradragsretten ophørte for sagsomkostninger. Det er ikke rimeligt, at der er en sådan retssikkerhed på dette væsentlige område. Ombudsmanden omtaler bl. a., at det efter hans mening ikke er udelukket at fortolke statsskattelovens § 6 sådan, at der er fradragsret for de omhandlede sagsomkostninger, samt at det forekommer ham, at de rimelighedshensyn, der taler for fradragsretten, har ganske samme vægt efter ophævelse af fradragsretten for personlige skatter. Ombudsmanden udtaler også, at den manglende fradragsret for sagsomkostninger indebærer visse klare betænkeligheder ud fra et retssikkerhedshensyn. Ombudsmanden pointerer endelig, at fradragsretten ophørte uden lovgivningens medvirken.

Jeg må sige, at jeg anser det faktisk for givet, at den slags alvorsord fra folketingets ombudsmand må gøre indtryk på alle partier og vel ikke mindst på den ansvarlige minister. Jeg finder det derfor opsigtsvækkende, at ministeren ikke kan medvirke til at få retssikkerheden på dette område fjernet – eller med andre ord medvirke til at gennemføre lovforslaget her om fradragsret.

Jeg finder det faktisk også opsigtsvækkende, at ministeren ikke har tillagt det afgørende betydning, hvad statsskattedirektoratet har udtalt. Statsskattedirektoratet har udtalt, at det mener, denne fradragsret vil have en direkte administrativt lettende betydning, fordi ligningsmyndighederne så undgår at foretage et skøn imellem de fradragsberettigede og de ikke-fradragsberettigede andele af bistandsudgifter.

Direktoratet anfører endvidere en meget væsentlig ting, nemlig at en fradragsret i højere grad end den nuværende retstilstand vil være egnet til at sidestille lønmodtagere og selvstændige erhvervsdrivende for så vidt angår fradragsret for bistandsudgifter. Dette moment har ministeren tilsyneladende heller ikke tillagt nogen betydning.

Jeg finder det egentlig mærkeligt, at ministeren lader sine politiske – skulle vi sige partipolitiske – synspunkter og følelser gå forud for de saglige skatteretlige, juridiske synspunkter, som er kommet til udtryk fra folketingets ombudsmands side og fra statsskattedirektoratets side.

Ud over det anførte forekommer det naturligt ud fra et retssikkerhedssynspunkt, at der er fradragsret for udgifter i forbindelse

med skattesager, særlig når man henser til, at skattemyndighederne har det i deres magt at kræve deres afgørelse effektueret straks ved skattebetaling og henvise borgeren til at klage over ansættelsen. Når det endvidere er sådan, at de centrale myndigheders fortolkninger i mange tilfælde igennem de senere år er blevet underkendt ved domstolene, så synes jeg næsten, det forekommer helt nødvendigt med denne fradragsret.

Disse domstolsafgørelser spiller også i denne relation en temmelig stor betydning, og jeg kommer til at spørge ministeren direkte, om der i skatteministeriet findes en statistik over de domstolsafgørelser, der er truffet på skatteområdet i de senere år.

Hvis ikke vi har fradragsretten, synes jeg, det er rigtigt at sige, at man vel reelt først og fremmest afskærer lønmodtagere i tusindvis med de laveste lønindkomster fra at gå videre med en skattesag til en højere instans, eventuelt til domstolene, for at få deres ansættelser prøvet, idet en ikke-fradragsberettiget udgift til nødvendig sagkyndig bistand naturligvis vil veje forholdsmæssigt meget tungere i sådanne skatteyderes økonomi, ofte så tungt, at der ikke er mulighed for at afholde denne udgift, men i virkeligheden kun for at bøje nakken og acceptere skattevæsenets ansættelse – og det i øvrigt uanset, hvor urimelig den kan være.

Jeg vil godt knytte nogle få kommentarer til enkelte af de øvrige ordføreres bemærkninger heroppefra.

Hr. Thorndahl fra fremskridtspartiet undrede sig over, at f.eks. venstres tidligere skatteminister, Anders Andersen, ikke havde gjort noget ved dette problem. Det behøver hr. Thorndahl for så vidt ikke at undre sig over, for det er jo sådan, at folketingets ombudsmand først i begyndelsen af 1980 er kommet med disse klare udtalelser i den konkrete sag og dermed har sat dette skatteretlige problem på plads. Det er altså først sket i starten af 1980.

Hr. Bernhard Baunsgaard fra de radikale forstod jeg egentlig principielt støttede selve synspunkterne, der lå til grund for lovforslaget, men vidste ikke rigtig, hvordan han skulle støtte dem. Han var inde på en ændring af fradragsretten, sådan at der blev tale om lige støtte. Til opklaring af dette vil jeg godt spørge hr. Bernhard Baunsgaard: hvis fradragsretten bliver indrettet sådan, at det er et

[Anders Poulsen]

fradrug i skattebetalingen i stedet for i indtægten, vil det så tilgodes de synspunkter, hr. Bernhard Baunsgaard nævnte heroppefra?

På hr. Bollmann fra centrum-demokraterne forstod jeg, at der var støtte fra centrum-demokraternes side fra og med indkomståret 1982. Det takker jeg for.

Hr. Arne Bjerregaard var inde på nogle af de samme tanker om ens virkning af fradragene for forskellige skatteydere, men hr. Arne Bjerregaard pegede også på muligheden for en godtgørelsesordning. Jeg ville nok tro, at en godtgørelsesordning på dette område er administrativt meget besværlig, meget vanskelig, men det er jo nogle af de ting, vi udmærket kan se på under udvalgsarbejdet.

Sluttelig vil jeg endnu en gang takke ordførerne fra de partier, der har meddelt hel eller delvis støtte til det fremsatte lovforslag. Jeg ser frem til et godt og et positivt udvalgsarbejde omkring forslaget.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Der var et ganske konkret spørgsmål til mig, om det vil betyde noget for det radikale venstres stilling, hvis venstres forslag blev lagt om, sådan at det ikke var et fradrug i indkomsten, men derimod et nedslag af samme værdi for alle skatteydere i den beregnede skat. Det ville være et sådant nybrud, at jeg tror, jeg tør love på forhånd, at det vil den radikale gruppe overveje meget velvilligt, alene af hensyn til nybruddet i betragtningen.

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Hr. Anders Poulsen sagde, at det var opsigtsvækkende, at jeg ikke lagde mere vægt på de udtalelser, der er kommet bl.a. fra ombudsmanden, og hr. Anders Poulsen fandt det også betimeligt at udtrykke sig på den måde, at jeg lagde rene partipolitiske synspunkter for dagen.

Nu har hr. Thorndahl jo interesseret sig lidt for, hvorfor konservative ministre ikke har taget fat på den fortolkning, der fandt sted i sin tid, og hvorfor hr. Anders Andersen ikke senere har gjort det. Hr. Anders Poulsen konstruerede en forklaring, der næppe var meget hold i, men det er måske ikke det mest interessante, når det kommer til

stykket. Det mest interessante er, at da vi i sin tid lovgav omkring 6. momsdirektiv her i Danmark, havde vi mulighed for at fritage advokater for moms. Det fremgår nemlig ikke af 6. momsdirektiv, at advokater skal moms. Men hvem var det, der sagde, at advokater burde moms. Og hvem var det, der anlagde rene partipolitiske synspunkter i den sammenhæng, idet man sagde, man jo ikke kunne skabe en urimelig konkurrence-mæssig stilling i forhold til revisorerne? Det var hr. Anders Andersen. Derfor er hr. Anders Poulsens og venstres fremtræden i denne sag bestemt ikke rosværdig.

Jeg synes, hr. Anders Poulsen skulle være mere opmærksom på, hvad der har været venstres stilling gennem hele tidsforløbet, hvem der reelt ved sin politiske stillingtagen har gjort advokatregninger dyrere, og hvem der faktisk i sin politiske holdning har gjort, hvad der kunne gøres for ikke at få forbedret vore ordninger om fri proces og retshjælp så meget, som der egentlig dengang politisk ville have været grundlag for, hvis venstre havde været bevægelig.

Jeg ved ikke, om hr. Anders Poulsen vil undskylde sig med, at han ikke dengang var medlem af folketinget, men det er vist det eneste, hr. Anders Poulsen i givet fald ville være i stand til at undskylde sig med.

Må jeg sige om den principielle side af sagen omkring ombudsmanden, at dette problem kan meget kortfattet rideses op således:

Før afskaffelsen af skattefradraget blev udgifter til advokat- og revisorbistand i skattesager anset for en omkostning, der afholdes for at erhverve eller sikre indtægten. Jeg ved ikke, om man kan kalde det for en anstrengt fortolkning af de dagældende regler vedrørende skattefradraget, men man kan i hvert fald efter min opfattelse sige, at den dagældende praksis hvilede på et meget formelt grundlag, en meget formel begrundelse.

Efter ophævelsen af skattefradraget nægtede skatteadministrationen at give fradrug for de pågældende udgifter ved skattesager, og dette synspunkt blev tiltrådt af landsskatteretten. Det har de daværende ministre selvfølgelig vidst. Det er helt åbenbart, at de har vidst det.

Ombudsmanden finder nu, at ændringen i denne retstilstand muligvis er meget spinkelt begrundet. Sådant formulerer han det. Det er

[Ministeren for skatter og afgifter]

efter ombudsmandens opfattelse ikke udelukket fortsat at fortolke statsskatteloven således, at der er fradragsret for advokat- og revisorudgifter. Jeg skal ikke kommentere disse synspunkter fra ombudsmanden, men det er alligevel påfaldende, at spørgsmålet ikke har været indbragt for domstolene i de næsten 10 år, hvor landsskatterettens praksis har været gældende. Det kunne måske tyde på, at den formelle begrundelse for den daværende praksis har været mere tvivlsom end den spinkle begrundelse, som ombudsmanden hævder der har været for de ændringer, der er foretaget siden hen.

Jeg har i øvrigt begrundet, hvorfor jeg ikke mener, at det vil være rimeligt at gennemføre et forslag som det foreliggende. Der er ikke kommet nogle synspunkter frem under debatten, som kunne ændre min opfattelse på dette område. De retssikkerhedsproblemer og -synspunkter, som hr. Anders Poulsen vil trække ind i debatten, hører slet ikke hjemme i denne sammenhæng, de hører hjemme i en anden sammenhæng. Spørgsmålet om, hvordan man i givet fald kunne lette omkostningerne ved at føre sager – og ikke kun skattesager – må løses ad andre veje, hvis der i øvrigt er midler hertil.

Anders Poulsen (V):

Ministeren kommer med mange opsigtsvækkende betragtninger mellem år og dag. Den sidste bemærkning, ministeren afleverede, at retssikkerhedssynspunkterne egentlig ikke rigtig hørte hjemme i denne debat, synes jeg også nok er opsigtsvækkende.

Ministeren beklager sig en lille smule over, at jeg nævnte heroppefra, at det var partipolitiske synspunkter, ministeren lagde til grund for sin bedømmelse. Jeg vil dog godt minde ministeren om, at man inden for socialdemokratiets rækker kalder dette parti for et fradragsnægterparti. Det stemmer altså helt overens med de partipolitiske synspunkter, ministeren lagde til grund heroppefra.

Ministeren kommer ind på, hvorfor venstres tidligere skatteminister, Anders Andersen, ikke foretog sig noget i sagen. Det svarede jeg på allerede i første indlæg, men jeg vil dog godt supplere det med at sige, at det gjorde Anders Andersen jo også. Anders Andersen gjorde nemlig det eneste, han kunne gøre som minister, han sendte sagen til udtalelse i statsskattedirektoratet.

Udtalelsen fra statsskattedirektoratet er først hjemkommet efter, at den nuværende minister er blevet minister.

Moms på advokathonorarer havde venstre en stor del af skylden for, nævner skatteministeren så. Nu er der også andre ting at tage i betragtning, når vi diskuterer moms på advokathonorarer. Der er f.eks. erhvervslivets forhold. Hvis erhvervslivet ikke skal have fordyrelser på advokathonorarer, er det næsten nødvendigt, at der pålægges advokaterne moms, som gøres fradragsberettiget i erhvervsvirksomhederne; for de øvrige ting, der knytter sig til advokatkontoret, er nemlig forlods belagt med moms. Det drejer sig om papir, og det drejer sig om en hel del andre anskaffelser, som skal foretages på advokatkontorer, uanset om de er momsede eller ej.

Ministeren er igen inde på, at dette måske kunne klares ved retshjælp eller andre ordninger. Der har venstre ikke gavnet, påstår ministeren. Til det vil jeg sige, at jeg tror, det er mere end et år siden, det fra socialdemokratisk side blev fremført, at man burde klare nogle af disse ting ved hjælp af retshjælp, og et lovforslag på dette område var meget tæt ved at komme til behandling i folketinget. Vi har ikke set noget lovforslag endnu, hr. minister, og jeg tror heller ikke, vi får det at se med det første, for der er så mange problemer knyttet til et lovforslag på dette område, at det ikke lader sig gøre. Hvad sker imens? Man lader fem og syv være lige og hjælper altså ikke på de problemer, der rent faktisk er på området.

Sluttelig i sit indlæg her er ministeren inde på en diskussion med folketingets ombudsmand. Det forstår jeg egentlig slet ikke. Jeg kan forstå, at skatteministeren gør sig nogle politiske overvejelser og kommer med politiske udtalelser i forbindelse med behandlingen af dette lovforslag, men at ministeren går ind i en skatteretlig, juridisk diskussion med folketingets ombudsmand, finder jeg endda særdeles betænkeligt. Ministeren går ind og bedømmer lovhjemmelen, altså nogle af de ting, folketingets ombudsmand er inde på at bedømme, og siger, at det vist er tvivlsomt med nogle af de ting, der lægges til grund netop for folketingets ombudsmands bedømmelse. Det tør nok siges at være en skatteretlig og juridisk diskussion, som ministeren burde have holdt sig fra.

[Anders Poulsen]

Ministeren svarede i øvrigt ikke på det direkte spørgsmål, jeg stillede, nemlig om der foreligger en statistik over sager, der er indbragt for domstolene, om en sådan statistik ligger i skatteministeriet. Det har i høj grad betydning for den sag, vi behandler her. Jeg fik ikke noget svar på det spørgsmål. Jeg ved ikke, om ministeren vil svare på det nu.

Thorndahl (FP):

Jeg synes egentlig, at hr. Anders Poulsen forsøger at slippe for let omkring venstres rolle og muligheder for at foretage den ændring, som venstre nu lægger meget stor vægt på at få gennemført af ligningslovens administration. Jeg er da enig i, at ombudsmandens udtalelser og vurderinger selvfølgelig er et godt supplement for dem, der igennem lang tid har haft den opfattelse og den holdning. Men debatten er jo løbet igennem lang tid, hr. Anders Poulsen, og på det tidspunkt, hvor venstre og venstres daværende skatte- og afgiftsminister, hr. Anders Andersen, havde mulighed for at gennemføre denne ændring, som man nu lægger så stærk vægt på at få gennemført – og få gennemført den administrativt – har hr. Anders Andersen været bekendt med holdningerne, hr. Anders Andersen har været bekendt med synspunkterne, og hr. Anders Andersen har besluttet ikke at ville gennemføre den ændring af ligningslovens administration på dette punkt.

Jeg tror faktisk, at det vil være til gavn både for hr. Anders Poulsen og for partiet venstre, at man simpelt hen ville stå sig ved åbent og ærligt – det er da en ærlig sag – at erkende, at man har svinget 180 grader i dette spørgsmål.

Flygaard (DR):

Jeg vil gerne gøre den korte bemærkning, at det er selvfølgelig interessant ud fra et historisk synspunkt at få en mere eller mindre detaljeret redegørelse for, hvilke standpunkter de forskellige partier har haft tilforn. Det forekommer mig dog at være vigtigere, hvis man kan nå til enighed om, hvad der skal gælde i fremtiden.

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Jeg skal ikke videreføre diskussionen omkring substansen med hr. Anders Poulsen. Det gavner næppe noget. Men hr. Anders

Poulsen stiller mig et konkret spørgsmål vedrørende statistik. Hertil kan jeg sige, at vi har ikke i skatteministeriet nogen statistik inden for, skal vi sige en lang årrække tilbage; altså hvis vi går tilbage til 1970 og i årene fremefter, så har vi ingen statistik. Men så vidt jeg husker, foreligger der i øvrigt et konkret spørgsmål fra skatte- og afgiftsudvalget, som selvfølgelig vil blive besvaret, herom. Derimod foreligger der statistik mig bekendt for de allerseneeste år, altså for 1979 og for indeværende år, 1980. Men som sagt mener jeg, at der foreligger et spørgsmål fra skatte- og afgiftsudvalget, og det vil selvfølgelig blive besvaret.

Anders Poulsen (V):

Hr. Thorndahl nævner, at venstre efter hans opfattelse er svinget 180 grader på dette område. Det kan jeg ikke være enig med hr. Thorndahl i. Hr. Thorndahl må nemlig være opmærksom på, at der skete det i foråret 1980, at det blev dokumenteret af en lang række skatteretsekspertter her i landet, at skatteforvaltningen tilsyneladende fortolkede den gældende lovgivning på området for stramt, og at den derfor tabte en lang række sager ved domstolene. Det er en ting, der først dermed er blevet klarlagt, og først derefter er det virkelig blevet et politisk spørgsmål. Det er klart, at når en sådan dokumentation fremkommer, så er det politikernes opgave at tage fat på tingene, se på tingene, gå dybere i tingene. Denne dokumentation forelå altså først i forsommeren 1980.

Nu nævner ministeren, at der ikke i skatteministeriet foreligger en statistik over domstolssager. Det er en oplysning, der forbavser mig, for skatteministeren oplyste under forespørgselsdebatten den 6. november i år her i folketinget, at skatteministerens oplysninger om, at der i de senere år er indbragt ca. 200 sager om året for domstolene, hvilede på en statistik. Vil det sige, at skatteministeren den 6. november ikke havde en sådan statistik? Det må jeg nok sige igen er en opsigtsvækkende oplysning fra skatteministeren.

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Det er efterhånden ikke særlig opsigtsvækkende, at hr. Anders Poulsen ikke forstår meget af det, der bliver sagt, og slet ikke ret meget af det, der foregår.

[Ministeren for skatter og afgifter]

Det, som har været diskussionen, har været udviklingen siden skattestyrelseslovens vedtagelse og frem til i dag. Siden den tid har vi statistik. Det tal på 200 sager vedrører den udvikling, der har fundet sted, de sager, der er indkommet for landsskatteretten, de sager, der er viderebragt for domstolene. Alt dette er tal, som foreligger for 1979 og fremefter. Jeg har forsøgt flere gange at få hr. Anders Poulsen til at interessere sig for udviklingstendensen, siden skattestyrelsesloven blev vedtaget. Det, hr. Anders Poulsen tilsyneladende vil diskutere og vedblivende vil diskutere, men som i virkeligheden er uden interesse, er, hvordan udviklingen var, før skattestyrelsesloven blev vedtaget. Jeg ønsker ikke at fortsætte den diskussion med hr. Anders Poulsen; den er helt uden interesse.

(Kort bemærkning).

Anders Poulsen (V):

Jeg kommer til at sige til skatteministeren, at det er altså nødvendigt, at han så udtrykker sig noget mere tydeligt. Skatteministeren sagde ved debatten her i tinget den 6. november i år, at »i de senere år ...« havde der været 200 sager om året. »De senere år«, hvad forstår man ved det? Derved forstår ministeren altså udelukkende 1979. Den statistik, jeg har diskuteret, det har jeg tydeligt oplyst hver gang, drejer sig også om 1979. Det er det eneste år, der foreligger en offentliggjort statistik for. Hvis ministeren ved »de senere år« alene forstår 1979, så udtrykker ministeren sig altså ikke særlig tydeligt, må jeg nok sige. Så er der vist ikke noget at sige til, at jeg og tusindvis af andre mennesker i dette land misforstår skatteministeren gang på gang. Det drager han nemlig selv omsorg for at de gør.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vædtoges uden afstemning.

Første næstformand (Enggaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør

indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Ændring af fradragsretten for visse løbende ydelser).

[Af Hagen Hagensen (KF) m. fl.]

(Lovforslag nr. L 86. Fremsat 25/11 80).

Lovforslaget sættes til forhandling.

*Forhandling***Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):**

Det lovforslag, som de konservative her fremsætter, går ud på at afskaffe fradragsretten for ensidigt påtagne løbende ydelser til modtagere, der ikke er skattepligtige her i landet. En sådan fuldstændig ophævelse af fradragsretten vil ikke kunne undgå at ramme mange indvandrere, der dels som følge af traditioner, dels på grund af sociale forhold i hjemlandet ofte er juridisk eller moralsk forpligtet til at udrede underholdsydelser til pårørende i hjemlandet. På baggrund af den indvandrerpolitik, som regeringen har fremlagt, siger det næsten sig selv, at regeringen ikke kan gå ind for et forslag, der i den grad vil opstille urimelige hindringer for sådanne traditionsbundne og socialt betingede forpligtelser.

Som det er forslagsstillerne bekendt, har regeringen allerede søgt at finde en rimelig løsning på de problemer, der faktisk er. Jeg kan her henvise til det lovforslag, som regeringen fremsatte i forrige folketingssamling. Efter dette lovforslag skulle der gælde en beløbsmæssig begrænsning for fradragsret for ensidigt påtagne løbende ydelser til modtagere i udlandet. Regeringen mente hermed at have taget rimeligt hensyn til traditionsmæssige og socialt betingede forsørgelsesforpligtelser. Regeringens lovforslag blev ikke gennemført, og i denne forbindelse er det nok på sin plads at nævne, at regeringen ikke dermed har opgivet tanken om at finde en løsning.

Som det fremgår af det, som jeg allerede har sagt, kan regeringen ikke gå ind for det foreliggende lovforslag.